

SEGÉLYKÉRÉS

Robert Arthur

SEGÉLYKÉRÉS

Fordította:
Szendrő Borbála

Rajz:
Szemadám György

Megjelent:
Rakéta regényújság
1977. 34. számában

Martha Halsey aznap már tizedszer olvasta fel el-elcsukló hangon a Delville Weekly hirdetését:

A Boggs és Boggs ingatlanértékesítő vállalat ma bejelentette, hogy áruba bocsátja a bíróság épületével szemben álló Halsey házat. Az ingatlant, amely a néhai Hiram A. Halsey két lányának, Martha és Louise Halsey kisasszonyoknak a tulajdona, unokahúguk, Ellen Baldwin megbízása alapján értékesítik.

Ez alkalommal azonban Louise, akinek kékeres keze ide-oda matatott a steppelt ágytakarón, amelyet varrogatott, egy szót sem szólt. Csak a New England-i szél felelt, örömeiben harsányat rikoltva, míg végigszáguldott a város zajától és forgatagától biztos távolban épült Öreg ház repkénnyel befuttatott ereszen.

Aznap, amióta Ellen reggeli előtt behozta az újságot a postaládából, újra meg újra elolvasták és minden szempontból megvitatták a hirdetést. Először Louise meg volt győződve róla, hogy az egész csak félreértés. De Martha gúnyosan letorkolta. Azután Louise be akarta hívni Ellent, hogy tőle kérdezzék meg. De Martha, a lelke mélyén szunnyadó óvatosságból, elvetette ezt az ötletet.

És most, egy álló napig tartó vitatkozás, találgatás és kimerítő gyanúsítgatás után, hirtelen minden megvilágosodott Martha előtt. Csak ez lehetett a rejtély megoldása, és ha minden mást félretéve ebből az alaptételből vezetik le mindazt, ami az elmúlt hat

hónapban történt – beleértve szegény Queenie halálát is a múlt héten akkor a kép egyszerre csak összeállt.

Marthának még a lélegzete is elakadt, de aztán mégis megszólalt. Egészen lassan és nyugodtan kinyilatkoztatta az igazságot Louise-nak.

– Louise, meg vagyok róla győződve, hogy Roger és Ellen a halálunkat akarják.

– A halálunkat? – nézett rá Louise a tolókcocsiból, arcán rémült hitetlenséggel, – Az nem lehet, Martha!

– Nincs más magyarázat – mondta Martha, Arcifejzése zordon volt, akár a New England-i viharvert gránit. Kék szeme, nyolcvanéves kora ellenére, szaporán pislogott.

– Most már értem, miért akarta Roger és Ellen olyan nagyon, hogy ott hagyjuk a városi házunkat, és ideköltözzünk hozzájuk – mondta. – És már azt is értem, miért vettek rá arra, hogy őket tegyük meg jogi képviselőinknek, és így Ellen intézhesse a vagyonunkkal kapcsolatos – hogy Roger szavaival éljek – apró-cseprő, fárasztó kis ügyeinket.

– Az igazság mindig nagyon egyszerű, ha az ember a tényeket a megfelelő szempontból vizsgálja. Először Roger és Ellen elválasztottak régi barátainktól és szomszédainktól. Most már ahhoz is van bátorságuk, hogy eladják a házunkat. És szerintem nincs messze az az idő, amikor majd a részvényeinket és kötvényeinket is meg akarják kaparintani.

– De míg élünk, nem szerezhetik meg! – kapott levegő után Louise.

– Ide akartam kilyukadni.

Martha felállt, és lassan odabicegett közös hálószobájuk ablakához, vigyázva, nehogy a túl élénk mozgás megártson rossz csípőjének. Kint a New England-i

szél hevesen rázta a coloniál stílusú ház körül a fák kopasz ágait. Martha, hősiesen ellenállva a beáradó hideg szélrohamnak, kinyitotta az ablakot.

– Toby, Toby – szólt ki. – Hol vagy, Toby?

De nem hangzott fel válaszként a *miau*, és nem ugrott be a vörösesbarna test. Martha becsapta az ablakot, visszabicegett a fénykörbe, amelyet a húga tolószéke mellett, a középső asztalon álló kerosin lámpa fénye vetett.

– Először Queenie – mondta kétségbeesetten –, most meg Toby! Én mondom, Louise, holnap vagy holnapután szomorú arcot vágva beállít Roger Toby megmerevedett, kihűlt tetemével... éppúgy, mint a múlt héten Queenie-vel. És persze az is meg lesz mérgezve.

Martha indulatosan a hűgára nézett, és Louise szeme elhomályosult.

– Szegény Queenie – suttogta. – Roger azt mondta, biztos mérgezett csalétket evett valamelyik farmer háza körül. Tényleg, Martha. A farmerek...

– Miért enne meg bármit is Queenie, mikor nyolc éven át mindig csak azt ette, amit mi adtunk neki – erősködött Martha. – Queenie igazán okos macska volt. De én megmondom, ki mérgezte meg Queenie-t, Roger. Senki más.

Louise Marthára nézett, mialatt a szél élesen füttyült az öreg ház ablakain kívül.

– De miért?

– Gondolj csak vissza... az egész elmúlt hónapra. Hogy milyen furcsán érzed magad az utóbbi időben. Egyik nap gyenge vagy és beteg. Másnap megint nincs semmi bajod. Pár nappal később újra kétségbeejtő az állapotod. Milyen magyarázatot tudsz adni erre?

– Ha az ember elmúlt hetvenöt éves...

– Ostobaság! Míg a saját házukban laktunk, sose voltak ilyen furcsa érzéseid.

– Tényleg... ez igaz. Azelőtt soha.

– Na, ugye. Talán mondanom se kell, hogy Roger gyógyszerész, és így könnyen hozzáférhet bármilyen gyógyszerhez... beleértve a mérgeket is.

– Jaj, Martha, ne!

– Roger nagyon okos. Egyszerre csak kis adagokat ad, amitől fokozatosan elgyengülünk, és egy szép napon meghalunk... *természetes halállal*. – Martha ajkán szinte sutorogva buggyantak ki az utolsó szavak. – Minden tüneted, Louise, mérgezésre vall, feltehetőleg arzénmérgezésre. Queenie-t a saját tányérodából etted. És mert jóval kisebb volt, elpusztult, míg te csak megbetegedtél. Roger pedig azzal a kitalált mesével állított be, hogy a szegény állat egy farmer mérgezett csalétkét ette meg.

Martha, megvetőn mélyet sóhajtott. – Aztán Roger rájött, hogy ugyanez Tobyval is megisméltődhet. Azzal a különbséggel, hogy Toby esetleg itt betegszik meg a szemünk előtt, és így megsejtjük az igazságot. Ezért aztán úgy döntött, hogy mihelyt teheti, megszabadul Toby-tól. És most szegény drága Toby eltűnt.

– Jaj, de rémes – suttogetta Louise. – De hogy lehetsz ilyen biztos benne?

– Úgy, hogy a tényeket nézem, beleértve az új kocsit, amit Roger tegnap vett.

– Hisz az a kocsi nem is *új* – akadékoskodott Louise. – Kéz alatt vette. És Rogernak tényleg szüksége volt rá most, hogy jön a tél.

– Épp itt van a kutya eltemetve. Szüksége van rá... Rogernak és Ellennek igencsak szükségük van pénzre.

Tudod, milyen keveset keres Roger Jebway úr patikájában. Vegyük csak sorra a tényeket. Roger két évvel ezelőtt, isten tudja, honnan jött a városba... senki sem ismerte. Találkozott Ellennel, és mi sem volt egyszerűbb, mint hogy Ellent feleségül vegye.

– De valljuk be őszintén, Ellen nagyon szimpla nő. Miért vonzódik hozzá mégis Roger? Már akkor kíváncsi voltam erre. De csak most jöttem rá. Mert Ellen az unokahúgunk, az egyetlen örökösünk. Nekünk pedig van egy házunk, vannak részvényeink és kötvényeink, amiket apa hagyott ránk. Roger tudta, hogy eljött az ő ideje. Feleségül vette Ellent, arra számítva, hogy hamarosan ráteheti a kezét az egész vagyonunkra... feltéve, ha mindkettőnket megmérgez.

– Amit Ellenről mondsz, az igaz – szólt Louise enyhén kétkedő kifejezéssel parányi, ráncos arcán. – Nagyon szimpla, de aranyos teremtés, és egy férfi nem mindig azért vesz el egy nőt, mert az szemrevaló.

Martha csontos ujjával a húga felé bökött.

– Te éppolyan jól tudod, mint én, hogy Ellen megváltozott. Biztos észrevetted, milyen titokzatos lett. Mennyire nem akar a házunkról beszélni, mikor szóba hozzuk. Milyen titkos pillantásokat vált Rogerral, mikor azt hiszi, hogy nem látjuk. És különösen feltűnő, hogy mikor pénzről kezdünk beszélni, mind a ketten másra terelik a szót.

Martha, hangját visszafojtva, előrehajolt.

– Elfelejtettem. Lehet, hogy az ajtó előtt hallgatóznak. Ahogy mondtam, vegyük csak sorba a tényeket. Boldogan éltünk a városi házunkban. Aztán tavaly nyáron Roger és Ellen megpróbálták elhitetni velünk, hogy aggódnak miattunk. Azt mondták, én a fájós csípőm, te meg a

köszvényed miatt, nem tudjuk megfelelően ellátni magunkat. Badarság! Eladhattunk volna néhány kötvényt, és felfogadhattunk volna egy szobalányt meg egy szakácsnőt.

– De mi nem! Mint két bolond vénasszony, beleegyeztünk, hogy Ellen legyen a jogi képviselőnk, és ide költöztünk hozzájuk. Most aztán teljesen elváltak bennünket a külvilágtól. Soha senkivel nem találkozunk, a házat is alig hagyjuk el. Sohasem kapunk postát. Még Beck bíró sem jött el, pedig három nappal ezelőtt írtam neki, kértem... nem... könyörögtem, hogy látogasson meg. Megírtam, hogy valami nagyon fontosat akarunk vele megbeszélni.

– Te írtál Beck bírónak? – kiáltott fel Louise. – Nem is mondtad.

– Mert nem akartalak felizgatni a gyanúmmal. De most már biztos vagyok mindenben, és el is mondom Beck bírónak. Feltéve, ha még találkozunk vele. Biztos vagyok benne, hogy Roger nem adta át a levelem.

Martha ajkai szétnyíltak. – Ezzel is szembe kell néznünk. Roger türelmetlen lett. Egészen nyilvánvaló, hogy tervei szerint neked kell előbb elmenned. Nekem csak azután. És senki sem fog gyanakodni. Egy csöppet sem.

– Ó, Martha! – Louise halványkék szeme nyugtalanul pislogott.

– Behívom őket, és meglátjuk, mit mondanak. Ó, nem fogom őket vádolni. De abból, ahogy a kérdésekre válaszolnak, meg tudjuk majd állapítani, mennyi a takargatnivalójuk.

Martha az ajtóhoz sántikált, mely egy keskeny hallon át a ház főrészébe vezetett. Kinyitotta az ajtót, és elkiáltotta magát: – Roger! Ellen!

– Tessék, nénikém – válaszolt egy fiatal női hang.

Martha visszament a székhez, s Ellen tüstént megjelent, fiatal nő volt, kiugró szemmel, csapott vállal, arcán aggodalmaskodó kifejezéssel.

– Egy perc múlva kész a vacsora – mondta. – Egybesült hús. Jó lesz?

– Nagyon jó, Ellen – szólt Martha. – De Rogerral szeretnénk beszélni.

– Hívott valaki? – A hallban nehéz léptek hangzottak, majd Ellen mögött feltűnt Roger. Alacsony volt, dróthajú, és ha nem lettek volna ráncok a szája körül, és nem hordott volna vastag szemüveget, még kedves is lett volna.

– Itt vagyok, nénéim, életnagyságban. – Nevetett, mintha jó viccet mondott volna. – Miben állhatok rendelkezésükre?

Karját felesége derekára fonta, tekintete az öregasszonyokra villant. Mosolygó szája fölött nagyra nyitott szeme mintha titkos gondolataikat akarta volna kifürkészni.

– Az én három kedvenc leánykám, mind egy fedél alatt. Az én titkos kis háremem. – Megölelte Ellent.

– Roger, szeretném tudni, miért nem jelentkezett Beck bíró – kérdezte Martha. Átadtad neki a levelem?

– Hát, nem egészen – Roger habozni látszott. – Ma este meg is akartam mondani, hogy a titkáránál hagytam. Beck bíró ugyanis elutazott.

– Elutazott? – kiáltott fel Louise Rogerra meredve.

Roger a torkát köszörülte, és még Louise-nak is észre kellett vennie, hogy összenézett Ellennel.

– Egy ügyfelét képviseli Bostonban. A titkára szerint elég fontos az ügy ahhoz, hogy ő maga menjen.

– De Beck bírónak nincsenek ügyfelei Bostonban – mondta Martha határozottan.

– Egy helybeli ügyfelét képviseli – mondta Roger, s arcán a zavar szemmel láthatóvá vált.

– És mikor jön vissza? A bíró ki nem állhatja Bostont.

– Egy-két napon belül – válaszolta Roger gyorsan. – Mihelyt megjön, átadják neki a levelüket.

– Ühmmm. – Martha Louise-ra pillantott, a húga alig észrevehetően bólintott, ami napnál világosabban fejezte ki, hogy átlát Roger kifogásain. – Az e heti *Call*-ban olvastunk egy cikket arról, hogy Ellen megbízta Boggsékát a házuk eladásával. Természetesen annak a meghatalmazásnak az alapján, amit ráruháztunk. De ez csak valami tévedés lehet.

Újra észrevették, hogy Roger és Ellen összenéztek. Roger légből kapott biztonsága megingott.

– Nem tévedés, Martha néni – mondta.

– A házon rengeteg javítanivaló van. Azt hittük, jól érzik itt magukat, és... szóval arra gondoltunk, el kéne adni.

– Roger! – Martha Rogerral szembefordulva felemelkedett, és a botjára támaszkodott. Roger nem tudott a szemébe nézni. – Jusson eszetekbe, hogy csak azzal a feltétellel egyeztünk bele abba, hogy ideköltözünk, ha bármikor visszatérhetünk a saját házukba. Ugye, így volt, Ellen?

– Igen, hogyne, Martha – válaszolt Ellen a kötényt nyomkodva.

– Ami azt jelenti, hogy amíg élünk, nem szándékozunk eladni.

– Vissza akarunk költözni – szolt Louise remegő hangon.

– De Louise néni – tiltakozott Ellen. – Ez lehetetlen.

– Miért lehetetlen, könyörgöm? – követelőzött Martha.

– Mert itt a tél – szolt Roger, visszanyerve lélekjelenlétét. – A házba új fűtőberendezés kell, aminek a szerelése sok időbe telik és drága. És lehet, hogy csak jövő nyárra lenne kész. És ha az ember nem egészen egészséges, nincs télen rosszabb egy hideg lakásnál. – Tekintete esdeklő volt annak ellenére, hogy a szája körüli vonások mintha elmélyültek volna. – Ezenkívül, ahogy Ellen mondja, szeretnénk, ha itt lalnának velünk. Azt hittük, boldogok, hogy nem kell egyedül élniük.

Martha egyetlen pillantással megakadályozta, hogy Louise további ellenvetést kottyantson ki. – Még gondolkodni fogunk, és megbeszéljük Beck bíróval – mondta.

– Ez a helyes beszéd, kislány! Hát akkor, Ellen, vacsorázzunk. Este még vissza kell mennem a patikába. Jebway úr kicsit influenzás.

Roger és Ellen visszavonultak saját lakrészükbe.

Martha Louise-hoz fordult. – Nos? Igazat adsz nekem?

– Ó, igen – sóhajtotta Louise. – Édes istenem, hogy hazudott! Hisz a ház fűtése kifogástalan. Soha semmi baj nem volt vele, mióta apa harminchét évvel ezelőtt beszereltette.

– És miféle helybeli kliens miatt kellett Beck bírónak Bostonba mennie? – gúnyolódott Martha. Tekintetét mereven a hűgára szegezte. – Észrevetted, milyen hirtelen határozta el Roger, hogy visszamegy a patikába? Mintha csak valami kifogást keresett volna, hogy megszabaduljon tőlünk, mielőtt újabb kérdéseket teszünk föl neki. Alighanem meg több mérget akar beszerezni Jebway úr raktárából.

– Martha! – Louise remegő ajkúra szorította a kezét.

A két nővér rosszul aludt aznap éjjel. Martha többször is felkelt, pongyolába bűjt, odabicegett az ablakhoz, és Toby után kiáltozott. De a miau nem hangzott föl.

– Toby eltűnt – mondta másnap reggel Louise-nak. – Sohase látjuk többé.

– Szegény Toby! – könnyek homályosították el Louise fakókék szemét. – De hisz ezek szörnyetegek! És én azt hittem, hogy Ellen a legaranyosabb lány a világon.

– Az is volt – mondta Martha. – Roger változtatta meg. Egy asszony természetszerűen követi az ura példáját.

– De hogy hajlandó legyen segíteni Rogernak meggyilkolni minket...

– Eddig csak macskákat öltek. Ki kell találnunk valamit, nehogy minket is meggyilkoljanak. Van egy tervem. – Martha hangja ijesztővé vált. – Nem szívesen használnám fel, de ha kényszerítenek, rá, nem marad más hátra.

A hallból lépések hangzottak, aztán kinyílt az ajtó, és Ellen lépett be, kezében tálcával.

– Jó reggelt – mondta, miközben az edényeket lerakta az asztalra. Látszott rajta, hogy nem aludt jól. – Kemény tojás, friss pirítós és tea. Jó és tápláló. Képzeljétek, ma reggelre befagyott a baromfiitató.

– Nagyon rosszul aludtunk – mondta Martha. – Egész éjjel aggódtunk Toby miatt.

– Édes istenem, hát nem került elő? – Ellen őszintén szomorúnak látszott. – Igazán remélem, hogy nem... úgy értem, remélem, nem csavargott el. De ha mégis, biztos, hogy visszajön előbb-utóbb.

– Nem tudok enni, tényleg nem – mondta Louise kétségbeesetten, miután Ellen kiment. Egykedvűen döfködte a forró, aranybarna piritott kenyeret.

– Nem szabad legyengülnünk – mondta Martha. – A kemény tojást megeheted. Azt megvédi a héja. És igyál egy kis teát.

– Mit gondolsz, ki tudnál osonni a telefonhoz, és fel tudnád hívni Beck bírót? – kérdezte Louise, miután befejezte az evést.

– Hát elfelejtetted? – Martha jelentőség- teljesen nézett rá. – Roger a múlt hónapban kikapcsoltatta.

– Te jó isten, hát persze! – kiáltott fel Louise. – Azt mondta, túl sokba kerül.

– Pedig felajánlottuk, hogy fizetjük. Ez volt az első lépés, hogy elvágjanak bennünket a külvilágtól.

– És most sehonnan sem kaphatunk segítséget! – Louise hangja rémületet árult el.

– De, kaphatunk. Tegnap már megmondtam, egyáltalán nem szeretném végbevinni a tervem, de ha rákényszerítenek, végbeviszem. Most varrd csak tovább az ágytakarót. Én meg tovább olvasom neked az újságot. Úgy kell tennünk, mintha mindig el lennénk foglalva. Mit olvassak először?

– A nekrológokat – válaszolta Louise. – Lássuk, meghalt-e valaki, akit ismertünk. – Arca nyugtalan lett. – Ezentúl nem tudunk meg semmit. Eddig Mary Thompson számolt be nekünk mindenről, de neki nincs kocsija...

– Martha elakadó lélegzete félbeszakította.

– Mi az?

– Mary Thompson.

– Meghalt? – kérdezte Louise riadtan.

– Nem – szorította össze a száját Martha.

– De olyan, mintha meghalt volna. Azt írja az újság, hogy a Mennyei Otthonba ment.

– Nem igaz! – kiáltotta Louise.

Martha bólintott. – Saját kérésére, szegénykém. Képzeld csak el, hogy egy asszonyt az ő korában arra kényszerítenek, hogy azon a szörny helyen, éljen. Huzatos, romos és tele van patkánnyal. A Mennyei Otthon, méghogy mennyei! Attól, hogy valaminek szép neve van, nem biztos, hogy szép! Szegényház, a társadalom szégyene. Ebbe belepusztul.

– Szegény Mary – siránkozott Louise. – Eszembe jutnak a teadélutánok. A kandallóban ég a tűz, a cicák ott alszanak előtte, és mi beszélgetünk Mary-vel.

Arca olyan kifejezést öltött, mint egy mohó gyermeké. – Ha visszamennénk a régi házukba, Mary odaköltözhetne hozzánk. Tartanánk egy bejárónőt, és minden olyan szép lenne!

– Úgy lesz – ígérte Marsha. – Amíg módunkban áll, hogy segítsünk, Mary Thompson nem fogja hátralevő napjait azon a szörnyű helyen leélni.

A remény, hogy újra lesz saját otthonuk, amit megoszthatnak a barátnőjükkel, jó néhány percre felderítette Louise hangulatát. Aztán, míg húsz év előtti vasárnapi gyapjú ünneplő ruhája egy darabjából foltot varrt a takaróra, hallgatásba burkolózott.

– Nem érzem... nem érzem jól magam.

– Egy percet várt, majd meglepett tekintettel a nővére nézett. – Rosszul vagyok. Jobb, ha lefekszem.

Martha besegítette az ágyba, és dörzsölni kezdte a csuklóit, – Jobban vagy? – kérdezte türelmetlenül.

– Olyan furcsán érzem magam – suttogta Louise. – Gyenge vagyok, émelygek... és ájulás környékez. Mintha...

mintha megmérgezték volna! – Az utolsó szavak ijesztő, kétségbeesett suttogással törtek ki belőle. A két nővér, szemükben a dolgok végső megértésével, meredt egymásra.

– A tea – mondta Martha. – Milyen okos ez a Roger! De én nem ittam belőle, és te is csak egy kicsit... – Jó erősen megszorította Louise csuklóját. – Biztos nem lettél tőle túl beteg. Ahhoz, hogy komoly mérgezésed legyen, nem ittál eleget. Különben 's, biztosra veszem, hogy Roger úgy tervezi, hogy fokról fokra mérgez meg bennünket, hogy az legyen a látszat, mintha végelgyengülésben halnánk meg. De ragaszkodnunk kell ahhoz, hogy Roberts doktor megvizsgáljon. És majd vele üzenünk Beck bírónak.

– Te olyan okos vagy, Martha – suttogta Louise elismerően.

– Amíg nem beszéltünk a bíróval, senkinek sem szabad megtudnia, mivel gyanúsítjuk Rogert és Ellent – figyelmeztette Martha. – Ha Roger megsejti, hogy gyanakszunk rá nem vár.

De mikor Ellen bejött, nem akarta a doktort kihívni. Tett-vett Louise körül, aszpirint, szódabikarbónát és forróvizes palackot javasolt. Martha azonban erősködött, s Ellen végül kényszeredetten vette a kabátját, és elindult a legközelebbi szomszédhoz, negyed mérföldnyire, hogy onnan telefonáljon. Azzal jött vissza, hogy Roberts doktort egy szüléshez hívtak, de mihelyt tud, eljön.

Az órák csigalassúsággal teltek. Louise nem lett rosszabbul. De ágyban maradt, és időnként nyöszörgött. Martha a csuklóját masszírozta, és kölnivel dörzsölte a halántékát. Ellen nyilvánvaló bánatára, egyikük sem kért ebédet.

– De ennetek kell – korholta őket. – Hogy jó erőben legyetek.

– Reggelire sokat ettünk – mondta Martha.

– És Louise biztos rosszabbul lenne, ha bármit enne, hiszen így is szenved szegényke. Ha az ember elrontja a gyomrát, jobb, ha egy ideig semmit sem eszik.

Látszatra idegesen és aggódva, Ellen kivitte; az ebédet.

Délután, kissé fújtatva és zihálva, megjött Roberts doktor. Alacsony, kövérkés férfi volt, fehér, vattaszerű hajjal, csak alig valamivel volt fiatalabb a két nővérnél,

– Hogy vagyunk, hogy vagyunk? – kérdezte, miközben leült, és megtapintotta Louise pulzusát. – Nyugtalanul ver. Lássuk a torkát, ifjú hölgyem.

Martha izgatottan téblábolt körülöttük, míg Roberts doktor a sztetoszkópjára hajolt, és Louise szívét hallgatta.

– Felizgatta valami, Louise? – kérdezte állát simogatva. – Ellen mondta, hogy elveszett a macskája.

– Megmérgezték – mondta Martha. – Most meg Toby tűnt el. Attól tartunk, őt is mérgezték.

– Hmm, hmm. Hát ez nem jó. Azt hiszem, a kis kedvenceik miatt ilyen nyugtalanok. Felírok egy gyógyszert, amit Roger majd elkészít. Így féláron megkapják. Nagyon drága manapság a gyógyszer.

– Nyugtalan! – kiáltott fel Louise, mikor az orvos a recepttömbjéért nyúlt. – Doktor úr engem meg...

Martha ellentmondást nem tűrő arckifejezéssel csendre intette. Az orvos, aki elmerült a receptírásban, nem vett észre semmit.

– Doktor úr – kérdezte Martha, miközben az orvos eltette a sztetoszkópját –, átadna egy üzenetet Beck bírónak?

– Persze, természetesen, Martha. Mi legyen az? – Felállt, és gyöngéden simogatta kopasz feje búbját.

– Kérje meg, hogy jöjjön el hozzánk ma este. Mondja meg neki, hogy életbevágóan fontos dologról van szó.

– Életbevágóan fontos dologról... Hmm. Nem szívesen kérem arra, hogy kitegye a lábát a házból. Csúnyán megfázott.

– Hát nem Bostonban van? – kiáltott fel Louise.

– Bostonban? Ezt meg honnan veszik? Mikor legutóbb láttam, igen rossz bőrben volt.

– Kérem, mondja meg neki, hogy jöjjön el ma este – könyörgött Martha. – Mondja meg neki, hogy életről-halálról van szó.

– Életről-halálról? – Az orvos felhúzta sűrű fehér szemöldökét. – Hát jó, jó, de csak ha jobban lesz már. És ne emésszek magukat Toby és Queenie miatt. Szerezzenek be két pajkos kiscicát, hogy legyen kivel törődniük, az majd új embert csinál magukból.

– Ha visszamegyünk a városi házukba, tényleg szerzünk két cicát – mondta Martha eltökélten. – Milyen szép lesz figyelni őket, amint a kandalló előtt játszanak.

– A városi házukba? – Az orvos ránézett. – Miért akarnak visszamenni? Túl nagy az maguknak... túl nagy. Nem tudnák rendben tartani. Én inkább azt tanácsolnám, maradjanak szépen itt, ahol gondjukat viselik.

Miután kivonult, hallották, hogy Ellen megállította a hallban. Martha az ajtóhoz sántikált, hogy hallgatózzék. Egy perc múlva visszabicegett Louise mellé.

– Azt mondta, csak felizgattad magad – súgta. – Idegcsillapítót írt fel.

– Idegcsillapítót! Meg kellett volna mondanunk a mérget!

– Nem hitte volna el. Hát nem érted? Roger és Ellen mindenkit a maga oldalára állított. Mindenki azt hiszi, hogy ők a mi drága, szerető rokonaink, akik gondolt viselik két tehetetlen, idős nényüknek.

Martha kétségbeesetten tördelte a kezét.

– Louise, ha Beck t írójön ma este, ugyanezt gondolja majd. Most már értem. Egy hónap múlva mindketten a sírban leszünk, és mindenki Rogert és Ellent fogja sajnálni.

– Odaadhatnánk Rogernak és Ellennek a részvényeinket és kötvényeinket – suttogta Louise. – Akkor nem lenne rá okuk, hogy megöljenek.

– Akkor nem. – Martha pislogott egyet.

– Csak szépen betennének a Mennyei Otthonba. Ragaszkodsz hozzá, hogy hátralevő napjaid azon a szörnyű helyen éld le?

– Inkább meghalok. De ha senki sem hisz nekünk...

– Csak egy dolgot tehetünk. Meg kell szöknünk.

– De Martha! – Louise félig felült. – Tudod, hogy ez képtelenség. Még a negyed mérföldre levő Lamb házig sem tudnál elgyalogolni, még kevésbé engem odatolni. Halálra fagynánk. Hallod, micsoda szél van?

Mintegy a nyomaték kedvéért a szél megrázta az ablakokat. De Martha sokat sejtetón bólogatott.

– Majd meglátod. Mondtam, hogy van egy jól átgondolt tervem. Megszökünk, ne félj.

– Tegyük fel, hogy sikerül – mondta Louise. – De majd azt mondják, bolond vénasszonyok vagyunk, és visszahoznak.

– Erre is gondoltam. Megszökünk, és mégis visszaengednek a régi otthonunkba. De először meg kell várnunk, míg Roger hazajön.

Louise kíváncsisága ellenére Martha minden további felvilágosítást megtagadott. Ahogy múlt a délután, a hőmérséklet is alábbszállt, s mire eljött a szürkület, érezni lehetett, hogy a hideg áthatol a magas ablakokon. Martha egy kupacba gyűjtötte személyes apróságait és ékszereiket, majd az egészet egy régi sálba csomózta.

– Nem vihetünk magunkkal sokat – mondta. – A ruhánkat itt kell hagyni. De majd eladunk egy kötvényt, és veszünk újakat.

Louise jobban volt, és felült. – Bárcsak többet tudnék a tervedről! Az biztos, hogy nem tudsz negyed mérföldön át tolni. Megfagynánk.

– Idejében segítséget kapunk – ígérte Martha. – Ne felejtse el, nem engedhetjük meg magunknak, hogy Roger és Ellen akár a legkisebb mértékben is gyanakodjanak, hiszen gyilkosok. Megölték Queenie-t és Tobyt, és minket is meg akarnak ölni. Hagyd, hogy én beszéljek velük.

– Beszélj – mondta Louise lehangoltan. – De persze nem vacsorázhatunk.

– Persze hogy nem. És most pszt... Itt van Roger, és azt hiszem, hallom, hogy jön Ellen is a vacsorával.

Edénycsörömpölés hallatszott, majd bejött Ellen, kezében egy edényekkel és ezüst evőeszközökkel megrakott tálcával. Mögötte feltűnt Roger, vastag szemüvege megcsillant a lámpafényben.

– Roberts doktor valami különleges gyógyszert küldött velem, Louise néni – mondta Roger. S miközben a zsebéből előhalászott egy üveget, amit feldobott a levegőbe, majd elkapott, sikerült magából egy mosolyt kipréselnie.

– Ennél a tiszta aranypor is olcsóbb. De egy héten belül úgy fog ficánkolni tőle, mint egy kiscsikó.

– Köszönöm szépen, Roger. Majd később beveszem.

– Étkezés előtt, ez az előírás. Itt van. Tessék csak lenyelni.

Egy piros kapszulát és egy pohár vizet nyújtott oda Louise-nak. Louise segélykérően Marthára nézett, aztán lenyelte a gyógyszert.

– Jól van, kislány. Lefekvés előtt tessék még egyet bevenni.

– Nem láttátok Toby-t valahol? – kérdezte Martha. – Még mindig nem került elő.

Roger megnedvesítette az ajkát, Ellen szaporán beszélni kezdett. – Toby-t? Sajnos nem láttuk, de biztos, hogy visszajön. Rájöhetett a csavargás.

– Azt hiszem, hallottam a hangját a pincéből. Olyan száanalomra méltóan nyávogott, – Marthán látszott, hogy izgatott. – Kérlek, Roger, menj le most azonnal, és nézd meg!

– A pincében? – Ellen és Roger zavartan egymásra pillantottak. – Nem értem, miért lenne éppen ott.

– Kérlek, Roger! Azért nézd meg. Te is hallottad, ugye, Louise?

– Ó, igen. Biztosan a pincében van – válaszolta Louise.

– Mindenesetre nem árt, ha megnézed – javasolta Ellen. – Lehet, hogy akkor surrant be, mikor két nappal ezelőtt a befőttest tettem el.

– Jó, megyek. – Roger, kissé eltúlozva a dolgot, bokszállásba helyezkedett. – Lemész a pincébe, és megkeresed Toby-t.

Kivonult a hallba, és hallották, ahogy ledübörög a lépcsőn. Egy pillanattal később felhangzott elfojtott hangja.

– Itt macskának se híre, se hamva.

– Ellen, kérlek, nézd meg te is – türelmetlenkedett Martha. – Lehet, hogy Toby bebújt a szenesláda mögé, ahová Roger nem lát be.

– Jól van, megyek – mondta Ellen, és lement a pincébe, hogy csatlakozzék Rogerhoz.

– Hol vagy, Toby? – hallották Ellen hangját. – Hol vagy Toby, Toby!?

Martha kibicegett a hallba, és csöndesen becsukta a pinceajtót. Aztán rátolta a súlyos reteszt.

– Na végre! – szólt diadalmasan. – Most megszökhetünk.

– De megfagyunk – siránkozott Louise, míg Martha félig kihúzta az ágyból, és belebújtatta meleg kabátjába. – És visszahoznak.

– Nem hoznak.

Martha felvette a kabátját, sálba bugyolálta a fejét, és Louise-t a tolószékbe tette. Addigra Roger és Ellen felfedezte, hogy az ajtó el van reteszelve, és dörömbölni kezdtek.

– Martha néni – kiáltotta Ellen. – Nyisd ki az ajtót! Miért zártad be?

– Hé, nénikém – kiáltott ki Roger. – Remek vicc volt, de most már engedjen ki. Toby nincs itt. Mindenhol megnéztük,

– Persze hogy nincs, mert megöltétek – mondta Martha Louise-nak könnyörtelenül.

Kitolta a hűgát a hallba, majd a bejárati ajtón át az alacsony tornácre. Koromsötét este volt, telve szűnni nem akaró zúgással, mert hideg szél cibálta a fák kopasz ágait.

Louise rémülten felkiáltott, mikor Martha lezökkenett a tolószéket az egyetlen lépcsőfokon, és tovább tolt a vagy

százlábnyira az úton. Aztán megfordította a tolószéket, és lelakatolta a kereket.

– Itt megvársz – mondta. – Egy perc múlva itt vagyok.

Visszabicegett a házba, nem törődve Roger és Ellen kiáltozásával és könyörgésével, amelyet jól hallott a bereteszelt pinceajtó mögül. Louise, sáljába és kabátjába burkolózva, kint várt rá a sötétben, a szél ide-oda taszigálta, apró fogával szinte belemart, míg végül feltűnt Martha, magával cipelve a kendőt, amelyben az ékszereik voltak.

– Martha – nyöszörögte Louise. – Megfagyok. Most mit csinálunk?

– Majd meglátod. – Martha lihegve, botjára támaszkodva megállt mellette. – Majd meglátod, Louise. Csak nézd a házat.

Louise nézte. A háznak abban a szárnyában, amely az otthonuk volt, reszkető, sárga fény villant föl az ablak mögött. Egy percig lobogott, aztán magasra szökött, önmagát emésztve tűzszőnyeggé terebélyesedett, mely egy hirtelen mozdulattal kidugta nyelvét a félig nyitott ablakon, egyre növekedett, egyre fényesebb és hatalmasabb lett minden széllökéssel, mely keresztülvágatott a repkénnyel hihetetlenül sűrűn befuttatott ereszhéjon.

– Tűz van! – akadt el Louise lélegzete. – Ég a ház!

– Felocsoltam a szobát a lámpaolajjal – mondta Martha. – Ne felejtse el, hogy Roger és Ellen meg akartak ölni. A macskáinkat már megölték. Meg kellett védeni magunkat. Nem volt más megoldás.

Martha súlyos nyomatékkal ejtett ki minden egyes szót. – És ne felejtse el! Soha senkinek nem mondhatjuk meg, mit terveztek ellenünk. A rokonaink voltak. Senki

sem hinne nekünk. Tragikus szerencsétlenség történt. Megértetted?

– Igen, igen – mondta Louise izgatottan.

– Milyen okos vagy. Valaki majd észreveszi a lángokat, és kihívja a tűzoltókat, ugye?

– Igen, egy tűz vidéken előbb-utóbb odacsál valakit. És minthogy nyomorékok vagyunk, ez az egyetlen mód, hogy segítséget kérjünk. Most aztán vissza kell hogy engedjenek a régi otthonunkba.

Aztán néma csöndben figyeltek. A lángnyelv, mely kilövellt az ablakon, hatalmas fáklyává nőtt. Egy perc múlva fölhangzott a városi önkéntes tűzoltóegylet épületének tetejéről a sziréna távoli, halk bűgása.

– Milyen jó meleg ez a tűz – motyogta Louise, két kezét a lángok felé nyújtva. – Milyen jólesik.

Mire a szirénázó tűzoltóautó a sisakos önkéntesekkel megérkezett, a lakrészük hatalmas szikraesőt záporozva összeomlott. De addigra a ház többi része is lángokban állt, s a tűzoltóegylet már semmit sem tehetett.

Beck bíró szobájában vidáman pattogott a tűz a kandallóban. Martha és Louise ülve nézték a tüzet, és csodálatos képeket láttak a lángokban.

– Nemsokára újra otthon leszünk – motyogta Louise. – Kiscicák játszanak majd a szőnyegen, és Mary Thompson elszórakoztat a meséivel. Rogersnének van egy lánya, aki heti huszonöt dollárért ellátná a háztartást. Ennyit minden nehézség nélkül megengedhetünk magunknak.

– A pénzünk biztos eltart addig, amíg élünk – helyeselt Martha. – Azt hiszem, jön a bíró.

Az ajtó kinyílt, de a bíró helyett egy nagy sziámi macska surrant be a szobába. Elégedett nyávogással Louise ölébe vetette magát.

– Toby! – kiáltotta Louise.

– Toby! – visszhangozta Martha. – Hogy az ördögbe kerülsz te ide?

– Arra gondoltam, kedves meglepetés lesz – hangzott fel Beck bíró száraz hangja. A bíró, szikár magas, kissé görnyedt hátú férfi, belépett a szobába. – Valami, amivel kedvesebbé tehetem ezt a nagyon szomorú találkozást. Az egyik tűzoltó ismerte fel Tobyt tegnap a romoknál.

Mindkettőjükkel keményen kezét fogott, majd hangos trombitálással kifújta az orrát.

– Elnézést – mondta. – Rettenetesen megfáztam lent Bostonban. Szörnyű város. Huzatos, zajos.

– Bos... Bostonban volt? – kérdezte Martha. A szája hirtelen kiszáradt.

– Három napig. Sajnos, azt is hozzá kell tennem, hogy hiába.

Fejét csóválva leült.

– Nagyon szomorú ez a találkozás. Az ilyen régi házak egyáltalán nem tűzbiztosak. De ne is beszéljünk erről. Jobb, ha nem gondolunk rá. Magukról akarok beszélni most, hogy Roger és Ellen... szóval, hogy már nincsenek.

– Ó, mi jól megleszünk – kapott a szón Louise. – Visszaköltözünk a régi házunkba. És szeretnénk, ha Mary Thompson is odaköltözne. Egy percre sem maradhat azon a szörnyű helyen.

Beck bíró újra kifújta az orrát. Az aranyóra láncán függő szabadkőműves emblémát szorongatta, és nagyon boldogtalannak látszott.

– Martha – mondta. Szünetet tartott. A két nővér ránézett, két fénylő szempár két őskori arcból. – Nehezemre esik, de meg kell mondanom, hogy maguk miatt utaztam Bostonba.

– Miattunk? – visszhangozta egymást a két hang.

– Azaz az édesapjuk hagyatéka miatt. Amint tudják, a hagyatéka bizonyos pénzüsszegekből állt... amit azonban már elköltötték ... továbbá egy csomó New England és Toronto vasúti kötvényből.

– Igen? – kérdezte Martha, és tekintetüket továbbra is a bíróra szegezték.

– Nos... a vasúti kötvények az utóbbi időben általában erősen zuhannak... ami pedig a New Englandet és Torontót illeti, azok tavaly nyáron csődbe jutottak. Azért akarta Roger és Ellen, hogy odaköltözzenek hozzájuk, hogy így legalább eltarthassák magukat. Ellen azért akarta megszerezni a jogi képviselőt, hogy Roger és ő szabadon rendelkezessenek a vagyon megmaradt részével, anélkül, hogy maguknak meg kellene mondaniuk, mi történt, mert féltek, hogy ez felizgatná magukat. Ezért aztán mindnyájan részt vettünk a játékban, és titokban tartottuk.

– Fájdalom, de azt is meg kell tudniuk, kedves Martha és Louise, hogy a régi ház lakhatatlan. Vevőt sem sikerült rá találnunk. A rendbe hozására nincs pénz. Az édesapjuk vagyonából egy fillér sem maradt. – Beck bíró tapintatosan szünetet tartott. – Talán szerették volna tudni, miért volt Roger és Ellen néha olyan szorongatott helyzetben, miért voltak olyan gondterheltek. Most már tudják. Higgyék el, szívesen vállalták a gondokat. Szerették magukat.

A két nővér némán, rémülettől dermedten meredt egymásra.

– A Mennyei Otthon. – Louise hangja tétova suttogás volt.

Martha összeszorult torkán egyetlen hang sem jött ki.